

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący)

SSN Paweł Grzegorzczak

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa P. sp. z o.o. w W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Urzędu Celnego II w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 31 sierpnia 2018 r.,

zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 czerwca 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

1) oddała zażalenie

**2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej koszty postępowania
zażaleniowego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2018 r., Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił skargę kasacyjną powoda P. sp. z o.o. z siedzibą w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 listopada 2017 r., wskazując, że oznaczenie w

skardze kasacyjnej zakresu zaskarżenia nie odpowiada wymaganiu konstrukcyjnemu skargi kasacyjnej przewidzianemu w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.

W odrzuconej skardze kasacyjnej powód wskazał, że zaskarża wyrok Sądu drugiej instancji „w części oddalającej powództwo co do kwoty 100 000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez powoda w następstwie niezgodnego z prawem zatrzymania towarów oraz wszczęcia i przeprowadzenia postępowania podatkowego przez pozwanego” oraz „w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach postępowania”.

Z akt sprawy wynika, że powód domagał się zasądzenia na jego rzecz od strony pozwanej kwoty 200 000 zł zadośćuczynienia za bezprawne naruszenie dobrego imienia spółki oraz kwoty 377 669,43 zł tytułem odszkodowania. Wyrokiem z dnia 23 maja 2016 r. (I C (...)) Sąd Okręgowy w W. zasądził od pozwanego Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Celnego II w W. na rzecz powoda kwotę 155 961,71 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania (punkt pierwszy), kwotę 25 000 zł tytułem zadośćuczynienia (punkt drugi), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt trzeci) oraz orzekł o kosztach procesu (punkt czwarty i piąty). W apelacji powód, wskazując jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 168 713 zł, zaskarżył wskazany wyrok w części oddalającej powództwo co do kwoty 25 000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia oraz co do kwoty 143 712,75 zł co do odszkodowania, zatem łącznie co do kwoty 168 713 zł. Apelację złożyła także strona pozwana. Po rozpoznaniu obu tych środków odwoławczych, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 r. (V ACa (...)), zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w punktach pierwszym, drugim i częściowo w piątym w ten sposób, że oddalił powództwo w tym zakresie i ustalił, że stronę powodową obciąża całość kosztów procesu poniesionych przez stronę pozwaną (punkt I), oddalił apelację strony powodowej (punkt II) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego (punkt III i IV).

W skardze kasacyjnej (nazwanej kasacją) powód, wskazując jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 100 000 zł, zaskarżył wskazany wyrok „w części oddalającej powództwo co do kwoty 100 000 zł (dwieście tysięcy)” tytułem dalszego

zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez powoda w następstwie niezgodnego z prawem zatrzymania towarów oraz wszczęcia i prowadzenia postępowania podatkowego przez pozwanego oraz w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Wniósł o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, względnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i wydanie orzeczenia reformatoryjnego, w obu przypadkach z uwzględnieniem kosztów postępowania.

W zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu tej skargi, powód, zarzucając naruszenie art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c. wniósł o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części. Jest to tak zwany wymóg konstrukcyjny skargi, stanowiący obligatoryjny element składowy, konstytuujący skargę, sprawiający, że określone pismo procesowe strony jest skargą kasacyjną. Występujące w tym zakresie wadliwości, niejasności, niespójności lub inne uchybienia powodują odrzucenie skargi *a limine* bez uprzedniego wezwania skarżącego do uzupełnienia lub poprawienia pisma (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, Nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 października 1997 r., II CKN 404/97, OSNC 1998, Nr 4, poz. 59, z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000, Nr 7-8, poz. 151, z dnia 21 lipca 2005 r., V CSK 15/05, nie publ. oraz z dnia 26 października 2005 r., III CSK 23/05, niepubl.). Należy podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego, że skarga kasacyjna powoda jest obciążona taką wadą, albowiem pełnomocnik zawodowy skarżącego nie sprecyzował prawidłowo zakresu zaskarżenia skargi oraz wniosku kasacyjnego, z odniesieniem się do treści sentencji wyroku reformatoryjnego Sądu Apelacyjnego oraz do sentencji Sądu Okręgowego, podnosząc, że zaskarża w części wyrok co do kwoty 100 000 zł, ale oznaczając ją jednocześnie słownie kwotą 200 000 zł. Należy przy tym zaznaczyć, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, służącym głównie ochronie

interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Jest środkiem wysoce sformalizowanym, zaś obowiązujący przy jej sporządzaniu przymus adwokacko-radcowski (art. 87¹ k.p.c.) wynika właśnie z konieczności sprostania jej restrykcyjnym wymaganiom, które w zakresie braków konstrukcyjnych nie podlegają postępowaniu naprawczemu. Sąd Najwyższy nie może domyślać się, w jakim zakresie zostało zaskarżone orzeczenie i jakiej treści ma ewentualnie wydać wyrok (zwłaszcza reformatoryjny) w przypadku jej uwzględnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2007 r., V CSK 309/07, OSNC-ZD 2008, Nr C, poz. 81 oraz z dnia 10.04.2013 r., III CSK 64/13, nie publ.).

W tej sytuacji orzeczono, jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. oraz art. 98, 99 i art. 108 k.p.c.).

jw